

25è. ANIVERSARI DE PROFESSIÓ DEL P. JOAN M. MAYOL
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
11 DE SETEMBRE DE 2018
1Sa 3, 1-10; Ps 39; Fil 3, 8-14; Jo 15, 9-17

Aquí em teniu [...]. Parleu, que el vostre servent escolta. Aquestes paraules del jove Samuel que hem escoltat a la primera lectura, sintetitzen –germans i germanes estimats- l'actitud del creient davant la crida que Déu li fa. Hem pogut constatar com era, també, la mateixa actitud que tenia l'autor del salm que hem cantat, quan deia *aquí em teniu, Déu meu, vull fer la vostra voluntat*. I és, sobretot, l'actitud de Jesucrist que ja des dels inicis de la seva vinguda al món diu, segons la carta als cristians hebreus: *m'heu format un cos; com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat* (cf. He 10, 3-10).

Disponibilitat a escoltar i a posar en pràctica la Paraula de Déu. Sant Pau, a la segona lectura, centrava en Jesucrist aquesta actitud del creient que es vol disponible al voler de Déu i ho aplicava a la seva existència. Afirmava que ho havia deixat tot perquè el seu *desig* era *conèixer Crist* i identificar-se amb ell. Es tractava d'una tasca que durava tota la vida, però l'apòstol era conscient que Jesucrist ja s'havia apoderat d'ell. Aquest és el resultat de dir a Déu *aquí em teniu; parleu que el vostre servent escolta*: Déu et revela el seu Fill (cf. Ga 1, 16) i el seu Fill et pren en el seu corrent d'amor. D'aquí, en ve un coneixement espiritual, una relació personal, íntima, d'amistat.

Ho hem escoltat a l'evangeli; Jesús afirmava: *Jo us estimo com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc* perquè *vosaltres sou els meus amics*. Quan Pau deia: *Jesucrist s'apoderà de mi*, afirmava el mateix que Jesús, però vist des d'una altra perspectiva: *No sou vosaltres els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit*. Aquesta elecció amb vista a l'amistat, comporta, segons l'evangeli que hem escoltat, tres coses: un deure, una confiança i una missió. El deure és perseverar en *l'amor* que ell ens té i per això posar en pràctica *els seus manaments* i d'una manera particular el de l'amor fratern. La confiança ve del fet que el Senyor diu que correspondrà al nostre amor i a la nostra amistat i acollirà la nostra pregària. I la missió és ser testimonis al nostre entorn i *per tot arreu* de l'amor de Jesucrist i del *fruit* que aquest amor dóna en els qui creuen en ell.

L'amor fratern, des de la perspectiva cristiana, no és limita només als familiars i amics o a les persones que comparteixen la nostra fe. S'estén a tota la humanitat, a cada persona que tenim a prop o lluny. Aquest amor, avui, en la Diada Nacional, ens impulsa a treballar i a pregar per Catalunya, perquè pugui superar, segons els principis de la justícia i el respecte a l'altre i d'acord amb els mecanismes democràtics, les greus dificultats actuals, esdevingudes més difícils, encara, pel fet d'haver-hi polítics i dirigents socials a la presó o a l'estranger. Però, alhora, també hem de treballar i pregar perquè no es perdi el clima de respecte i de convivència que des de fa molts anys hi ha hagut en la societat catalana. És important que ningú no es deixi portar per l'apassionament o l'agressivitat i que tots contribuïm a fer-los minvar la que apareixen de tant en tant. Al contrari, cal respectar les idees dels qui pensen diferent, i tractar de comprendre les seves raons. Aleshores, a través d'un diàleg sincer i respectuós, es podran arribar a trobar els mecanismes adients per afrontar d'una manera enraonada els diversos aspectes del present i del futur del nostre país.

Aquí em teniu [...]. Parleu, que el vostre servent escolta; ho deia Samuel, ho deia el salmista, ho deia sobretot Jesús. La consciència de ser escollits per Déu, la voluntat de correspondre-hi amb una disponibilitat plena, la vivència espiritual de

l'amistat amb Jesucrist, són a l'origen de la vida monàstica. Una vida que arrela profundament en l'elecció radical que Déu va fer de nosaltres en el baptisme, quan el Crist *s'apoderà* de nosaltres. Qui, després del discerniment corresponent, se sent cridat a la vida monàstica, vol escoltar amb goig la Paraula de Déu, correspondre-hi amb amor i posar tota la seva vida al servei de la missió que Jesucrist li ha confiat. I, a través d'aquest procés, anar-se identificant cada dia més amb ell.

El monjo sap que tot això no és possible si compta només amb les seves soles forces. Sap que ha de demanar "amb pregària ben insistent" (cf. RB Pròleg, 4) que el Senyor l'ajudi i el sostingui. Se sap cridat. Però sap que només pot respondre si n'hi és fet el do. Ho expressa ben bé el cant de la professió: "Rebeu-me, Senyor, segons la vostra Paraula i viuré; que no em vegi confós en la meva esperança" (Ps 118, 116; RB 58, 21). La Paraula divina li diu que ha estat cridat i li promet la vida eterna, però la feblesa li fa témer que no pugui sortir-se'n. Per això, amb la confiança que li dóna la Paraula divina mateixa, es lliura totalment a l'amor de Déu i uneix el seu lliurament al de Jesucrist que digué: *m'heu format un cos; com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat* (cf. He 10, 3-10). I ho renova en cada eucaristia. Per tal que els monjos ho recordem sempre, aquestes paraules del cant de professió estan gravades davant de l'altar. I són, també, una invitació als qui participen en la pregària de la comunitat a confiar en Déu que ens acull, a prendre com a font de vida la seva Paraula i a mantenir ferma l'esperança.

Avui, en el 137è. aniversari de la coronació canònica de la Imatge de la Mare de Déu i del seu patronatge sobre Catalunya, el P. Joan M. Mayol, al cap de vint-i-cinc anys d'haver-se lliurat a l'amor de Déu en la vida monàstica com a fruit del do rebut en el baptisme, renova la seva donació. Renova en el seu interior, la voluntat d'estar disponible a la crida com Samuel, com el salmista, com Jesús: *aquí em teniu; parleu que el vostre servent escolta*. Aquesta renovació no implica només la seva donació a Déu sinó també la seva donació a la comunitat de monjos i al servei dels altres, d'una manera particular, per raó de la tasca que té encomanada, als pelegrins del nostre santuari, als membres de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat i a la pastoral dels santuaris de Catalunya i Balears. Portem-lo tots en la pregària perquè el Senyor, per les pregàries de Santa Maria, el continuï beneint en la seva vida de monjo i en el seu servei als altres, perquè, tal com diu el salm, pugui continuar *caminant joiosament entre els qui viuen a la presència del Senyor* (Ps 114, 9).